

visse Bestemmelser trænger til nærmere Overvejelse. Saaledes ønsker han Regelen om Forældremagten underkastet en nærmere Prøve, ligeledes Regelen om Formueforholdet. Grundtanken, hvorpaa denne hviler, betegnes af Taleren som god nok, men han anser det for muligt paa dette Punkt at finde bedre Udtryk for Tanken, er dog samtidig tvivlende om det kan ske naar han ser hen til, hvilke udmærkede Mænd det er, der har formuleret Lovforslagets Regler, og vil søge Trøst i, at „man gennem Ægtepagt kan gøre Afgivelser fra Lovforslagets Regler om Formuesforhold, idet han ikke nærer Tvivl om, at Ægtepagt i Fremtiden vil blive anderledes almindelig end hidtil

Taleren kan saaledes i Ordningen af Forholdet med Ægteparrene indbyrdes væsentlig akceptere de opstillede Regler, men han kan ikke billige Udvidelsen af Adgangen til Skilsmisse, og finder at Lovforslaget paa dette Punkt gaar noget for vidt. Han nævner Eksempler paa Regler, der kunde være udmærkede, hvis Ægteskabet var en almindelig Kontrakt, men saaledes mener Hr. G. ikke at man kan tage paa Forholdet, fordi Ægteskabet er en livsvarig Forbindelse, og en Forbindelse, som griber saa overordentlig dybt ind i alle de paagældende Ægtefællers Forhold fra de største til de mindste. Den Omstændighed, at Ægteskabet er indgaaet, forandrer i sig selv Forholdet, og efter Talerens Mening skal der meget mere til at omstøde et Ægteskab end til at lade være med at indgaa det.

Ligeledes nærer Hr. G. Betænklichkeiten ved Lovforslaget forsaavidt det med Hensyn til Separation og Skilsmisse ret betydelig afkorter de hidtil gældende Frister, ligesom han ønsker opretholdt den gejstlige Mægling. „selvfølgelig dog kun, hvis de paagældende Ægtefæller hører til et Trossamfund, saaledes at den gejstlige Mægling kan have en fornuftig Opgave.“ Ogsaa mod § 2 retter Hr. G. Indsigelser og hævder mod Reglen om „at naar en Mand besvangrer sin Forlovede og derefter forlader hende, skal han ikke blot yde Erstatning, men den forladte Kvinde bliver i det væsentlige stillet, som hun var Mandens Ægtehustru, og hendes Børn bliver stillet som Mandens Ægtebørn“, denne Regel vil, hvor megen Medlidenhed man ellers kan have med den unge Kvinde, kunne føre til at nedbryde Ægteskabets Autoritet.

„Ægteskabet er den eneste virke-

lige og af Samfundet anerkendte Kønnsforbindelse, og andre Kønnsforbindelser bør være adskilte fra Ægteskabet ved et ganske betydelig Svælg ...“

Hr. Godskesen er en absolut Modstander af det tvungne borgerlige Ægteskab og kræver: „valgfri, borgerlig og kirkelig Vielse“, en Ordning, man ogsaa foretrækker i Sverige, Norge og Island.

Bestemmelserne om Processen i Ægteskabssager ønskede Taleren henvist til Retsplejeloven, ligesom han stillede sig betænkelig over for Spørgsmaalet om, „at den gifte Kvinde skal have samme Ret til at faa Næringsadkomst, som Manden, og som fraskilte, fraseparerede og forladte Hustruer har.“ Men Hr. Godskesen ender sin Udtalelse med den Erklæring, at han trods sine Indvendinger i det store og hele kan slutte sig til Lovforslagets Grundtanker. (Fortsættes.)

En Bog om Boligsagen.

—o—

Paa Initiativ af „Norsk Forening for Boligreformer“ afholdes den 18. og 19. en Kvindernes Boligkongres i Kristiania.

Det er ingen Tilfældighed, naar den første Taler paa Programmet er den engelske Dr. Marion Philips, heller ikke at hendes Foredrag har Titlen: „British Women and Housing Problem“, et Problem, der har Aktualitetens Interesse over hele Verden, men i England optages med særlig Kraft.

Det er ikke alene Boligmangelen, der venter paa at blive afhjulpet, men Fortidens Synder paa Boligspørgsmalets Omraade har medført saa megen social Elendighed, at Nutiden forstaar, at her er et Forhold, der maa bødes paa, om det ikke skal gaa rent galt.

Dr. Marion Philips vil sikkert have meget at lære os Skandinaver. Engländerne har indset, at Boligsagen kan der ikke flikkes paa lidt hist og her, og at dens Løsning er en Samfundssag, der maa foregaa planmæssigt og efter brede Maal — fremfor alt maa Boligstandarten blive en anden.

I England vedtoges for et Aars Tid siden en ny og radikal Boliglov. — Denne Lov paalægger alle Kommuner at sikre sig Bebyggelses-Terræn, og den giver Adgang til Ekspropriation af Jord, hvorved Priserne vil blive holdt inden for rimelige Grænser. Kommunerne forpligtes til at indsende Planer

over Bebyggelse og først og fremmest til at skaffe de fornødne Midler til Udbedring af daarlige Boliger. Planerne skal godkendes af Statens Boligraad. Findes der saa daarlig og forældet Bebyggelse, at Udbedring ikke vil føre til et tilfredsstillende Resultat, paabyder Boligraadet i stor Udstrækning Rasering af saadanne Bygninger, til dels uden Erstatning til Ejeren.

Saa godt som alle Planer om Nybebyggelser i England gaar i Retning af de saakaldte Havebyer, hvor der til hvert Hus hører en god, stor Have. Beboelsen bestaar af ca. 5 Værelser med Bad, 2 Vær. med Køkken i 1ste Etage og 2 til 4 Soveværelser i 2den Etage.

For at Huslejen i de nybyggede Lejligheder ikke skal blive væsentlig højere end før Krigen, giver Stat og Kommune store Summer til Nedsættelse af Lejen. Husene ejes og administreres af Kommunerne, saa Spekulation i Leje og Salg er udelukket.

At der findes engelske Planer for Bebyggelse, der rækker ud over de Garantier Havebyerne byder paa, fremgaar af den nylig udkomne Bog: „New Town“, udgivet af „The New Town Council“ ved J. M. Dent. Bogen giver en interessant Skildring af, hvordan man tænker sig Fælles-Systemet ført videre ud i en Art ideel Stat, hvor Idealiteten dog skal gro ud af engelsk Jord og være sund nok til at bære Virkeligheden.

Forfatteren giver ikke alene Anvisning paa paatænkte Reformer i Boligspørgsmaalet, men han tager Sigte paa Reformer, der skal føre til et Fremtids-Samfund, og hvor man indenfor al Arbejdsdrift vil søge at samle Erfaringer fra alle Slags co-operative Sammenslutninger og uddrage og bruge deraf, hvad der vil kunne fremme de Opgaver, man har sat sig med Hensyn til i den ny By at støtte hinanden i aandeligt og materielt Fællesskab.

Bogen ender med en Appel til alle dem, som man ønsker skal interessere sig for Sagen, og her henvender man sig ogsaa med Tilidsfuldhed til Kvindene, som dem af hvem, man venter sig Forstaaelse af de store Planer.

Forfatteren kommer ind paa alle mulige Spørgsmaal, der berører Nutidens Samfundsliv; en Del falder naturligvis ind under specielt engelske Forhold, men meget har Interesse ogsaa hos os, hvor Bolig-Spørgsmaalet om end i mindre Dimensioner er brændende.